

EUROOPA PARLAMENT

2009–2014

Majandus- ja rahanduskomisjon

2011/2084(INI)

5.9.2011

ARVAMUS

Esitaja: majandus- ja rahanduskomisjon

Saaja: siseturu- ja tarbijakaitsekomisjon

Interneti hasartmängud siseturul
(2011/2084(INI))

Arvamuse koostaja: Sophie Auconie

PA_NonLeg

ETTEPANEKUD

Majandus- ja rahanduskomisjon palub vastutaval siseturu- ja tarbijakaitsekomisjonil lisada oma resolutsiooni ettepanekusse järgmised ettepanekud:

1. meenutab, et interneti hasartmängude majanduslik tähtsus kasvab ning 2008. aastal ületas sektori müügikäive 6 miljardit eurot, mis moodustab 45 % valdkonna turust maailmas; on sarnaselt Euroopa Kohtuga seisukohal, et tegemist on majandustegevusega, millel on teatavad erijooned; tuletab meelde, et kõnealune kasv tähendab ka suuremaid sotsiaalseid kulusid hasartmängusõltuvuse ja ebaseadusliku tegevuse näol ning et sektori reguleerimise eesmärk peaks olema selliste kulude minimeerimine sobilike turustamisstandardite ja interneti hasartmängusaitidele juurdepääsu tingimuste kehtestamise teel;
2. rõhutab, et liikmesriigid saavad vabalt valida kolme võimaluse vahel, milleks on interneti hasartmängude keelustamine, riikliku monopoli kehtestamine või säilitamine või siis kõnealuse valdkonna kontrollitud avamine, mille puhul liikmesriikidel on Euroopa Kohtu kujunenud kohtupraktika põhjal õigus piirata teenusepakkujate arvu, pakutavate mängude tüüpe ja mahtu; soovitab tungivalt liikmesriikidel oma interneti hasartmängude valdkond avada, võttes kasutusele tegevuslubade süsteemi, mis eeldab rangete nõuete järgimist teenusepakkujate ja riigiasutuste poolt;
3. kordab, et Euroopa Kohtu kinnitusel on piiriüleste, sealhulgas ka elektrooniliste hasartmänguteenuste näol tegu majandustegevusega, mida reguleerib Euroopa Liidu toimimise lepingu (ELTL) artikkel 56 teenuste osutamise vabaduse kohta; kinnitab, et piiriüleste hasartmänguteenuste pakkumise piirangud võivad olla põhjendatud ELTLi artiklites 51 ja 52 nimetatud erandite alusel või ülekaaluka avaliku huvi tõttu, vastavalt Euroopa Kohtu kohtupraktikale;
4. kinnitab veel kord oma seisukohta, et niivõrd tundlikus valdkonnas, nagu seda on hasartmängud, võib valdkondlik iseregulatsioon riiklikku õigusloomet vaid täiendada, mitte seda asendada; võtab teadmiseks avalike ja äriliste hasartmänguettevõtjate liitude iseregulatsioonialgatused seoses vastutustundliku mängimise ja muude standarditega;
5. rõhutab, et kogu internetis tegutsemise eripära, eelkõige selle piiriülene olemus ja offshore-ettevõtjate arvukus, tähendab kooskõlastatud tegutsemise vajadust Euroopa või vajaduse korral ülemaailmsel tasandil; rõhutab, et igasuguse edasise õigusloome lähtekohaks on ühtne, kogu ELi hõlmav interneti hasartmängude määratlus;
6. rõhutab vajadust hoida mängijad eemal ebaseaduslikest hasartmängudest, mis eeldab seaduslike teenuste pakkumist süsteemi kohaselt, mis toimib kogu Euroopas ühtsetel alustel, eelkõige maksustamise osas, ja mille puhul rakendatakse vastutuse ja aususe miinimumnõudeid; palub, et komisjon nõuetekohaselt subsidiaarsuse põhimõtet arvestades uuriks selliste ühiste nõuete rakendamise võimalusi, sealhulgas küsimust miinimumeeskirju kehtestava üleeuroopalise õigusliku raamistiku asjakohasusest;
7. rõhutab, et kui interneti hasartmänge nõuetekohaselt ei reguleerita, seonduvad nendega tavapärase hasartmängudega võrreldes suuremad riskid ning et Euroopa tasandil tuleb võtta meetmeid, et võidelda interneti hasartmängudega seonduvate pettuste, rahapesu ja

muu ebaseadusliku tegevuse vastu; nõuab tulemuslikumat koostööd, sealhulgas korrapäraselt teabevahetust liikmesriikide asutuste, komisjoni ja Europoli vahel; kutsub komisjoni üles laiendama organiseeritud kuritegevuse ja rahapesu vastast võitlust puudutavate õigusaktide rakendusala ka hasartmängude valdkonnale; soovitab koostada ebaseaduslike ettevõtete nimekirja; soovitab võtta kasutusele reguleerimispõhimõtte, mille kohaselt võib hasartmänguettevõtja mõnes liikmesriigis tegutseda (või taotleda kohustuslikku riiklikku tegevusluba) ainult tingimusel, et ta ei tegutse ebaseaduslikult üheski teises ELi liikmesriigis; nõuab seetõttu tungivalt, et komisjon kaaluks võimalust kehtestada koostalitlusvõimelised ELi nõuded pettuste tuvastamisel ja ennetamisel, et parandada ülemaailmset turujärelevalvet;

8. tõstab esile eelkõige seda, et vahemikennustuskihlveod (spread betting), mis on peamiselt interneti teel läbi viidav hasartmängu liik, kus tarbijad võivad kaotada mitu korda enam kui nad panustasid, nõuab väga rangeid tarbijate juurdepääsu tingimusi ning seda tuleks reguleerida sarnaselt tuletisinstrumentidega, nagu mitmetes liikmesriikides juba tehaksegi;
9. on seisukohal, et eri liiki interneti hasartmängud, näiteks sekunditega läbiviidavad kiired interaktiivsed õnnemängud, kihlveod ja iganädalaselt väljaloositavad loteriid, erinevad üksteisest ja nõuavad erinevaid lahendusi, kuna mõni hasartmänguliik pakub teistega võrreldes rohkem kuritarvituste võimalusi; märgib eriti, et rahapesuvõimalused sõltuvad usaldusväärsest tuvastamisest, mängu liigist ja kasutatavatest makseviisidest, mistõttu mõnda liiki mängu järelevalve peab toimuma reaalsajas ja need nõuavad teist liiki mängudega võrreldes rangemat kontrollimist;
10. toonitab riikide reguleerivate asutuste vahelise struktureeritud koostöö vältimatust; nõuab seetõttu tungivalt sellise koostöö laiendamist ja komisjoni kaasamist, et töötada välja ühtsed standardid ja võtta ühiseid meetmeid nende interneti hasartmängude korraldajate vastu, kes tegutsevad ühes või mitmes liikmesriigis, ilma et neil oleksid nõutavad riiklikud tegevusload kõigi pakutavate hasartmängude osas; viitab nõukogus peetud aruteludele teemal, kas ja kuidas võiks siseturu teabesüsteem aidata tõsta riikide reguleerivate asutuste vahelise koostöö tulemuslikkust; väidab, et eelkõige rahapesu, kihlveopettuste ja muude, sageli organiseeritud kuritegevuse liikide vastu võitlemiseks ei piisa ainult ühe riigi tasandil võetavatest meetmetest; on seisukohal, et tuleb edendada koostööd ja parimate tavade jagamist riiklike järelevalveasutuste vahel ning et kuritarvituste ja rahapesu tõkestamiseks peaksid nimetatud asutused vahetama teavet teiste liikmesriikide vastutavate asutustega;
11. rõhutab, et hasartmängusõltuvus on tegelikult käitumishäire, mis võib mõnes riigis hõlmata kuni 2% elanikkonnast; nõuab seega uuringu koostamist selle probleemi ulatuse kohta kõigis ELi liikmesriikides, et panna alus ühtsele strateegiale tarbijate kaitsmiseks sellise sõltuvuse eest; on seisukohal, et kohe mängukonto avamisel tuleb teha kättesaadavaks täpne ja põhjalik teave hasartmängude, vastutustundliku mängimise ja mängusõltuvuse ravimise võimaluste kohta; arwab, et mänguritele tuleks soovitada seada endile kogu hasartmänguteenuse jaoks päeva- ja kuukulude piirmäärad;
12. nõuab kohustuslike tarbijakaitse miinimumnormide kasutuselevõtmist, eeskätt kõige kaitsetumate tarbijate jaoks, ilma et see piiraks liikmesriikide võimalust kehtestada rangemaid eeskirju;

13. rõhutab vajadust tegeleda tarbijate interneti hasartmängudes osalemiseks avatud kontode kaitsmisega teenusepakkuja maksejõuetuks muutumise korral; soovib seetõttu, et mis tahes tulevase õigusakti eesmärk peaks olema deposiitide kaitsmine juhul, kui kõnealustele veebisaitidele määratakse trahv või nende suhtes algatatakse kohtumenetlus;
14. nõuab suuremaid pingutusi laste kaitsmiseks hasartmängu ohtude ning eelkõige sõltuvuse ohu eest; soovib kaaluda küsimust valdkonna enda rahastatavast kontrollist ja kaitsemeetmetest; on seisukohal, et interneti hasartmängude puhul tuleks nõuda mängukonto avamist, enne konto avamiseks loa andmist tuleks mängijad täpselt ja kindlalt tuvastada ja finantstehinguid tuleks jälgida, ning väidab, et need kõik peaksid olema vältimatud nõuded mängijate kaitseks, hasartmängukeeldude tulemuslikkuse tagamiseks ning kuritegude, kuritarvituste ja alaealiste mängimise tõkestamiseks;
15. märgib, et paljud hasartmängudes osalejad on elukutselised mängurid; on seisukohal, et mängijat peab saama igal ajal tuvastada, välistamaks võimalust avada sama hasartmänguteenuste pakkuja juures sama isiku nimele mitut mängukontot; väidab, et selleks tuleks kasutada samasugust standardset ja veakindlat isikutuvastamismenetlust nagu pankades ja krediitkaarditehingutel kasutatav internetituvastus; rõhutab, et töökindlad registreerimis- ja kontrollisüsteemid on keskse tähtsusega vahendid, takistamaks interneti hasartmängude mis tahes kuritarvitamist, näiteks rahapesu;
16. on seisukohal, et ebaseaduslike interneti hasartmängude laialdane levik ja nende ülemaailmse reguleerimise puudumine võib ausa spordi ohtu seada; rõhutab, et kogu spordisektori jaoks on elutähtis kaitsta võistluste ausust ja usaldusväarsust; rõhutab, et seda saab tulemuslikult teha vaid rahvusvahelisel tasandil; on seisukohal, et koos kõigi sidusrühmadega peab Euroopa Liit seetõttu olema ausa spordi kaitsel senisest aktiivsem;
17. taunib hiljutisi korrupsiooni ja võistlustulemustes kokkuleppimise juhtumeid spordis; nõuab seepärast struktureeritud koostööd ELi tasandil, et vastavalt ELTLi artiklitele 6, 83 ja 165 kaitsta spordis aususe ja ausa mängu põhimõtteid; märgib, et sellisesse koostöösse tuleb kaasata spordiürituste korraldajad, interneti kihlvedude korraldajad ja ametiasutused, seades eesmärgiks hasartmängijate teadlikkuse tõstmise ning kooskõlastatud tegevuse võitluses spordis aset leidva pettuse ja korrupsiooniga, jagades selleks (oskus-)teavet ning kohaldades rikkumiste suhtes ühtseid määratlusi ja karistusi;
18. rõhutab, et interneti hasartmängud on spordivaldkonna ja muude avalikes huvides toimuvate tegevuste oluline rahastamisallikas; tuletab meelde, et internetikihlvedod on üks spordivõistlustega seotud äritegevuse liike; palub komisjonil uurida, kuidas saaks spordikihlvedude tulusid regulaarselt kasutada amatöörspordi kaitseks ja ausamaks muutmiseks; palub komisjonil tagada kõrgetasemeline õiguskindlus, eriti riigiabi eeskirjade kohaldamisel;
19. rõhutab interneti hasartmängude valdkonna läbipaistvuse tähtsust; näeb sellega seoses ette eelkõige kohustust esitada aastaaruanne, milles tuleks muu hulgas näidata, milliseid avalikes huvides toimuvaid tegevusi ja/või spordiüritusi hasartmängutuludest rahastatakse ja/või sponseeritakse; palub komisjonil uurida võimalust muuta aastaaruanded kohustuslikuks.

PARLAMENDIKOMISJONIS TOIMUNUD LÕPPHÄÄLETUSE TULEMUS

Vastuvõtmise kuupäev	31.8.2011
Lõpphääletuse tulemus	+: 38 -: 0 0: 2

Lõpphääletuse ajal kohal olnud liikmed	Burkhard Balz, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Pascal Canfin, Nikolaos Chountis, Rachida Dati, Leonardo Domenici, Diogo Feio, Markus Ferber, Ildikó Gáll-Pelcz, José Manuel García-Margallo y Marfil, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Liem Hoang Ngoc, Jürgen Klute, Philippe Lamberts, Astrid Lulling, Arlene McCarthy, Sławomir Witold Nitras, Ivare Padar, Alfredo Pallone, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Edward Scicluna, Theodor Dumitru Stolojan, Ivo Strejček, Marianne Thyssen, Corien Wortmann-Kool,
Lõpphääletuse ajal kohal olnud asendusliige/asendusliikmed	Sophie Auconie, Pervenche Berès, Herbert Dorfmann, Sari Essayah, Vicky Ford, Ashley Fox, Olle Ludvigsson, Thomas Mann, Sirpa Pietikäinen, Andreas Schwab, Theodoros Skylakakis, Catherine Stihler
Lõpphääletuse ajal kohal olnud asendusliige/asendusliikmed (kodukorra art 187 lg 2)	Kriton Arsenis (S&D), Knut Fleckenstein (S&D), Bill Newton Dunn (ALDE)